

(Ne)Věřící Tomáš a mejdan za zavřenými dveřmi (Jan 20, 19 -29)

I. Co Tomáš propásl

Týden po Velikonocích se Ježíšovi učedníci opět scházejí. Mají totiž radost. Ohromnou, nepopsatelnou, nevýslovnou radost. Vždyť ten, kterého pohřbili a oplakali je živ, vstal z mrtvých a je Pánem. Dokonce přichází mezi ně, staví se doprostřed nich, je s nimi a zvěstuje jim pokoj.

Proto se po týden po Velikonocích opět scházejí - ti, kteří se o velikonoční neděli setkali se vzkříšeným Ježíšem a s nimi také Tomáš.

Ten s nimi ovšem minulou neděli nebyl.

Nevíme proč – jestli byl nemocen, chtěl se po svátcích trochu dospat, nenastartoval auto nebo musel hlídat děti – ale minulou neděli v kostele chyběl.

Možná si říkáte – to je toho. Žádný člověk přece není v kostele úplně každou neděli. Jednou chybět v kostele - z toho se opravdu nestřílí. Na druhou stranu ale nelze říci, že by to bylo úplně jedno. Nemusíme každou neděli do kostela, neexistuje žádná nedělní povinnost. Ale člověk - když chybí -může něco důležitého propásnout. Třeba slovo, které by jej zrovna povzbudilo. Anebo setkání, co mohlo potěšit ...

A to se právě stalo Tomášovi. Chyběl v kostele a propásl důležitou věc. Vlastně tu nejdůležitější - setkání se Vzkříšeným. Ostatní učedníci viděli, že Ježíš vstal z mrtvých – on však nikoliv...

II. Nevěřící Tomáš

Všichni učedníci tak opět přicházejí do nedělního shromáždění s velikou radostí. A mezi nimi přichází i Tomáš, který neví, z čeho by se měl radovat.

A dost možná, že ho to mezi rozjařenými apoštoly štve a tak trochu skepticky bručí: „**Dokud neuvidím na jeho ruce stopy po hřebecích a dokud nevložím do nic svůj prst a svoji ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.**“ Právě pro tuto jeho skepsi se Tomáši začalo říkat *Nevěřící, nevěřící Tomáš*.

Ale já mám za to, že mu tímto nepříliš lichotivým přívěskem trochu křivdíme. Jeho průvodní přívěsko *Didymos* znamená něco jako rozpolcenec, pochybovač. A to nám může být i docela blízké. I my přece někdy tak trochu pochybujeme a nevíme přesně, jak to s tím vzkříšením bylo a je a hlavně – jak to s ním jednou bude. A tak může mít trochu škodolibou radost, že v tom nejsme sami, že i mezi učedníky byl nejméně jeden, který o Ježíšově vzkříšení pochyboval a nechtělo se mu to tak docela věřit. Ale jak za chvíli uslyšíme -opravdu myslím, že mu trochu křivdíme...

III. Mejdan za zavřenými dveřmi

Na tom nedělním setkání Ježíšových učedníků -vlastně již apoštolů - je totiž zarážející jedna věc. Právě ta jejich radost. Už jsme řekli, že ohromná a nevýslovná. A tak bychom čekali, že jim to nedá – ta radost, ten Duch, kterého od Ježíš přijali - že jim to nedá a vyrazí vykřičet svou radost do celého světa.

O velikonoční neděli - ještě než Vzkříšený přišel mezi ně - byli ze strachu shromáždění za zavřenými dveřmi. Celkem pochopitelně. Čekali, že i na ně dopadne zloba, že i je možná stihne stejný osud jako ukřižovaného Pána.

Ale když Pán třetího dne přišel mezi ně, jejich strach se proměnil v radost. A tak bychom pochopitelně čekali, že už se budou opravdu jen radovat a nebudou se bát ničeho zlého a vůbec ničeho.

Jenže další neděli jsou shromážděni opět za zavřenými dveřmi! Jakob by se nic nezměnilo! Slyšíme, že měli radost. Ale byla na nich vůbec vidět?

A tak se nedivme, že je Tomáš z toho *poněkud Didymos*. Slyší od apoštolů, že mají radost, ale žádnou na nich nevidí. Nebo jestli nějakou, pak je to radost dost podivná, která je uzavírá do sebe za zavřenými dveřmi. Apoštolové se spíš podobají lidem, co se sice radují z toho, že přišlo jaro, ale zároveň zuřivě přikládají polínka do krbu a choulí se k sobě v tlustých zimnicích...

Pravda- jak jsme to zažili i letos - to, že přišlo jaro, nemusí být někdy na první pohled úplně zřejmé. A stejně tak i světlo Kristova vzkříšení nemusí hned prosvětlit všechna zákoutí našeho života. Ve víře je to jasné, ale v životě věřícího, který je zároveň bytostně spjat se svým pochybujícím dvojčetem, všechno tak jasné být nemusí...

Pochybnost, co zůstala v Tomášovi, zůstává i v nás. V nás, co sice Kristovo vzkříšení slavíme, ale někdy také nevíme. Přes tu nevýslovnou radost je tu toho ještě dost, co nás bolí a co nás trápí. A tak se - podobně jako apoštolové - se svou radostí zavíráme. V lepším případě za petlice svých modliteben, v tom horším jen sami do sebe, do podivných tradic rádoby víry, do svých domovů, nebo rodin, do vytopených obyvků a pohodlných křesel u praskajících krbů ...

IV. Můj Pán a můj Bůh

Naštěstí Pán Bůh nás v naší uzavřenosti nenechává. Ale přichází mezi nás i skrze zavřené dveře. Neboť Ježíšovým vzkříšením se ta radost stala definitivně platná - a nic ji už nemůže zastavit. Ani zavřené dveře kostela, kde bychom si někdy chtěli vystačit sami se sebou, ani třeba otevřená jáma našich hrobů, kterou vidíme před sebou ...

Přichází mezi nás a k té velikonoční radosti nás zve. Jako přišel i mezi apoštoly. Ne jednou, ale znova - do jejich shromáždění za zavřenými dveřmi, kde tentokrát už Tomáš nechyběl. A hned také Tomáše vybízí, aby si sáhnul do ran na jeho těle.

To někdy církevní tradice umí barvitě vylíčit - existuje mnoho obrazů, jak si Tomáš skutečně do Ježíšových ran sáhne. Ale samotné evangelium o tom cudně mlčí. Nejspíš proto, že Tomáš si už sáhnout nepotřebuje...

Není totiž slaboduchý, ani sadista, aby si liboval v drásání ran, jejichž bolest již byla zacelena.

Ale ve Vzkříšeném poznává svého Pána a tak vyznává: **Můj Pán a můj Bůh.**

V tom přicházejícím poznal toho, který za něj položil život na kříži. A v tom ukřižovaném vyznal toho, jenž porazil moc smrti a tím otevřel výhled k novému životu. Výhled otevřený každému, kdo jako on o ukřižovaném a vzkříšeném vyznává: můj Pán a můj Bůh. Amen